

på seg et slikt verv som han selv har. Jobben tillitsvalgte gjør, kan få store konsekvenser for kollegaene.

ng gjør at færre vil bli tillitsvalgt: g for verv

dersom de tillitsvalgte ikke er obs på at ansiennitet skal vektlegges i drøftelsene med ledelsen, sier Sigve Sandvik.

Han er tillitsvalgt for 400 Nito-medlemmer i IT-bedriften Evry, og har hatt nok å gjøre med nedbemanninger selv om arbeidsplassen ikke er i oljenæringen. IT-giganten har sagt opp hundrevis av ansatte de siste årene.

– Det var en periode som var ganske ille. Men jeg kan gå i hvert fall gå hjem og ta fri når arbeidsdagen er slutt, mens dem som står i fare for å miste jobben, vil ha det i tankene hele tida, sier Sandvik som er løsningsarbeider ved siden av tillitsvervet.

Den tillitsvalgte tror likevel at mange tror at verv som har sjøl innehar, er tøffere og min-

dre lystbetont enn det i virkeligheten er.

– Likevel er det et givende

arbeid, og man lærer masse. I mediene ser man ofte kun tillitsvalgte når noen mister jobben, men gjør også mye annet som å av-

holde kurs og medlemsmøter, sier han før han må videre i et møte med en kollega som er tilbudt slutt-pakke.

– Må settes pris på

– De tillitsvalgte er helt avgjørende for å redusere konflikter og få til bedre samarbeid på bedrifter som nedbemannen eller omorganiserer, sier visepresident i Nito, Trude Skogesal.

Trude Skogesal

Tom Helmer Christoffersen

Hun mener at mange bedrifter og ledere ikke er flinke nok til å samarbeide med de ansattes representanter, og benytte seg av den ressursen de er.

– I opplæring av ledere er det veldig lite fokus på samarbeid med de tillitsvalgte, og dette fører til lave kompetanse på hvordan samarbeide best med de ansatte. Det er synd når det er så verdifulle ressurser blant de tillitsvalgte. Bedriftene må skjønne at det er god business å investere i de tillitsvalgte, sier hun.

Selv om medlemmene rammes hardt av nedgangstidene, vokser fagforeningen. Arbeidsløse slipper å betale kontingent og mange opplever at medlemskapet gir en viktig trygghet, forteller Skogesal.

stiann@klassekampen.no

SPØR ØKONOMEN

KAPITALEN: Får friere tøyler med nyliberalistisk styring.

FOTO: AFP/NTB SCANPIX

Nyliberalister

Roman Eliassen

IDEOLOGI

Er økonomer nyliberalister?

I forrige uke tok tre økonomer i IMF et overraskende oppgjør med organisasjonens «nyliberale agenda»: Fri flyt av kapital over landegrensene fører til kriser, og innstrammingspolitikk koster mer enn det smaker.

Nyklassiske økonomer kritiseres ofte for å løpe markedets, og dermed nyliberalismens, ærend, på grunn av sin grunnmodell med perfekt konkurranse og rasjonelle aktører. Men er kritikken berettiget?

Nyklassisk teori omfatter markedssvikt og uperfekt konkurranse, som gjør at staten må gripe inn i markedet. I makroøkonomisk teori styrer staten den økonomiske aktiviteten gjennom finanspolitikk og rentesetting. De fleste økonomer, særlig i Norge, er for motkonjunkturpolitikk og en sterk stat, vi er gode sosialdemokrater. Det virker derfor urimelig å påstå at økonomer flest er nyliberale.

Men la oss gripe an problemet fra en annen vinkel. Doktorgradsstipendiat i historie, Ola Innset, påpekte nylig her i avisen at nyliberalismens opphavsmenn tok til orde for en sterk stat som jobber i markedets tjeneste. Markeder er alltid regulerte; konkur-

ranselovgivning og -tilsyn besørger «fri» konkurranse.

Nyliberalismen er ikke et program for frie markeder, men en styringsideologi som gir kapitalen friere tøyler. I den grad nyklassisk økonomi ser på markedet som økonomiens naturtilstand, er den faktisk i konflikt med nyliberal ideologi, hvor markedet er en villet organisering av økonomien. Heller ikke her får vi nyklassisk teori til å rime med nyliberalismen. Om vi skal tro kritikken til den alternative økonomen Anwar Shaikh, nylig belyst her i avisen, er teorien snarere irrelevant for kapitalismens konkurranseformer – noe Shaikh vil bøte på med sin teori om «virkelig konkurranse».

Er det mulig nyklassisk teori likevel tjener en ideologisk funksjon? Det er påfallende hva nyklassikerne ikke snakker om. Makt, klasse, kapitalisme og finansialisering er sjeldne temaer (men vi registrerer en økende interesse for ulikhet). Faget er ikke spesielt interessert i økonomiens sosiologiske, politiske og historiske omstendigheter.

Vi økonomer utdannes i et bilde av faget som en hard vitenskap basert på matematikk og statistikk, noe som kan skjule fagets ideologiske funksjon fra oss selv. Vi blir opp trent til ikke å stille spørsmål om makt og kapitalisme og øser ut forskning om alt mulig annet. Om økonomer ikke er nyliberalister, er vi kanskje nyttige idioter for nyliberalismen likevel?

Roman Eliassen, doktorgradsstudent ved Anglia Ruskin University, Cambridge